Γιατί μας είναι άγνωστη η ώρα του θανάτου μας (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 24 Σεπτεμβρίου, 2020

Πολλά πράγματα επιθυμεί να μαθαίνει και να κατανοεί ο νους μας, αγαπητοί μου προπάντων όμως το χρόνο που θα συμβεί η συντέλεια του κόσμου. Γιαυτό ο Παύλος θέλοντας **να περιορίσει την ασχολία των ανθρώπων με το πότε θα συμβεί αυτό**, γράφει σε μία επιστολή του: «Δεν είναι ανάγκη σε σας, να σας γράψω το χρόνο κατά τον οποίο πρόκειται να γίνει η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου»!.[1]

Ποιο θα ήταν άραγε το κέρδος για μας αν γνωρίζαμε το πότε θα γίνει αυτό; Πέστε μου. Ας υποθέσουμε ότι η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου θα γίνει μετά από είκοσι ή τριάντα χρόνια, ή μετά από εκατό· **ποια σημασία μπορεί να έχει αυτό για μας; Μήπως η συντέλεια του κόσμου δεν επέρχεται για τον καθένα με το τέλος της επίγειας ζωής του;** Γιατί λοιπόν πονοκεφαλάς και στενοχωριέσαι διερωτώμενος πότε θα συμβεί το κοινό τέλος όλων μας; Αλλά όπως συμβαίνει και με άλλες περιπτώσεις, που αφήνοντας τα ζητήματα που μας αφορούν, ασχολούμαστε με τα ζητήματα των άλλων, και φροντίζουμε περισσότερο για τις ξένες υποθέσεις κι όχι για τις δικές μας, έτσι συμβαίνει και στην προκειμένη περίπτωση· **αντί καθένας μας να ενδιαφέρεται για το τέλος της ζωής του, θέλουμε να μάθουμε με κάθε λεπτομέρεια πώς και πότε θα έλθει το κοινό τέλος όλων μας.**

Αν όμως θέλετε να μάθετε γιατί είναι άγνωστο για τον καθένα μας το τέλος της ζωής του, και γιατί ο θάνατος έρχεται ξαφνικά σαν τον κλέφτη μες στη νύχτα, θα σας το πω εγώ, εφόσον μάλιστα νομίζω ότι σωστά έχει το πράγμα. **Αν ο καθένας μας γνώριζε το τέλος της ζωής του, κανείς μας δε θα φρόντιζε να κάνει ενάρετα έργα στη ζωή του, αλλά, αφού θα γνώριζε ποια είναι η τελευταία ημέρα της ζωής του και θα διέπραττε προηγουμένως άπειρα κακά, θα μετανοούσε λίγο πριν από το τέλος του και θα έφευγε απ' την παρούσα ζωή απαλλαγμένος από τις αμαρτίες του. Γιατί, αν τώρα που ο φόβος της άγνοιας της ώρας του θανάτου συγκλονίζει όλων τις ψυχές και όλοι, αφού περάσουν όλη τους τη ζωή μες στην αμαρτία, μόλις τις τελευταίες τους στιγμές αποφασίζουν να μετανοήσουν, αν ήταν βέβαιοι για την ώρα που θα πεθάνουν, ποιος απ' αυτούς θα φρόντιζε ποτέ για την αρετή;** Άλλωστε, αν ο καθένας γνώριζε ότι αύριο σίγουρα θα πεθάνει, τίποτε δε θα δίσταζε να πράξει πριν από εκείνη την ημέρα, αλλά και όσους ήθελε θα φόνευε και θα ικανοποιούνταν εκδικούμενος τους εχθρούς του, και αφού προηγουμένως θα ικανοποιούσε τις επιθυμίες του, τότε πλέον θα δεχόταν τον θάνατο.

Εκτός απ' αυτό, **ούτε κι εκείνοι που επέδειξαν πραγματική γενναιότητα θα είχαν κάποια ανταμοιβή, όταν με τόλμη αντιμετώπιζαν τους διάφορους κινδύνους, αφού είναι σίγουρο ότι το θάρρος τους θα το αντλούσαν από τη βεβαιότητά τους ότι δεν ήρθε ακόμη η ώρα να πεθάνουν. Και ο πλέον δειλός θα ριχνόταν ακόμη και στη φωτιά, αφού θα είχε αξιόπιστο εγγυητή ότι δεν υπάρχει κίνδυνος να πάθει κάποιο κακό.** Γιατί εκείνος που σκέπτεται ότι είναι δυνατόν να χάσει τη ζωή του σε κάποιο κίνδυνο από εκείνους που πρόκειται να εκτελεί, και ο οποίος γνωρίζει ότι θα ζήσει αν δεν εκτεθεί στον κίνδυνο αυτό, και ότι κινδυνεύει να σκοτωθεί αν εκτεθεί σ' αυτόν, τότε αυτός θα έχει να παρουσιάσει σίγουρη απόδειξη για την προθυμία του και την περιφρόνηση που επέδειξε για την παρούσα ζωή.

Κι εκείνος που έχει πραγματικά φιλοσοφική σκέψη και κατευθύνεται στη ζωή του με την ελπίδα της απόλαυσης των μελλόντων αγαθών, ούτε κι αυτόν τον θάνατο θα τον θεωρήσει ως πραγματικό θάνατο, αλλά όταν δει μπροστά του να κείτεται κάποιος νεκρός, δεν θα πάθει ότι παθαίνουν οι πολλοί σε παρόμοιες περιστάσεις, γιατί θα σκέπτεται τα στεφάνια που χαρίζει ο Θεός. Και όπως ο γεωργός όταν βλέπει το σιτάρι σκορπισμένο στον αγρό του, δε λυπάται, ούτε γίνεται κατηφής, έτσι και ο δίκαιος, ο οποίος έχει πετύχει κατορθώματα αρετής και καθημερινά ζει με την προσδοκία της Βασιλείας του Θεού, όταν δει το θάνατο να έρχεται δεν στενοχωριέται, όπως οι περισσότεροι από τους ανθρώπους, ούτε θορυβείται, ούτε ταράσσεται, γιατί γνωρίζει ότι ο θάνατος για κείνους που έζησαν ενάρετη ζωή, είναι μετάθεση σε μια καλύτερη ζωή, ένα ταξίδι σ' έναν καλύτερο τόπο, και δρόμος που οδηγεί στα στεφάνια που χαρίζει ο Θεός.

[Λόγος περί θανάτου]

(Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, *Λόγοι περί μοίρας και προνοίας, περί θανάτου, και περί της μελλούσης κρίσεως*, μετάφραση Ευάγγελος Γ. Καρακοβούνης, 1η έκδ., Αθήνα, Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος, 1998)

[1] Α΄ Θεσ. 5,1.

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosthomas.gr*)*